

<< Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ >>

Σαν ζωγραφίες παιδιού , όνειρα γραμμένα με μολύβι σε μία κόλλα χαρτί , με χρώματα μέσα στα σκοτάδια, με όνειρα μέσα στους εφιάλτες, ελπίδες μέσα στα χαμένα...

Είναι αυτή χαρά που σε αγκαλιάζει όταν πολλά αλλάζουν και πια το καταλαβαίνεις ... Δεν έχει σημασία αν το κάνεις αργά ή γρήγορα αλλά το ότι θα καταλάβεις! Έρχεται η στιγμή που αγαπάς τους πάντες γύρω σου και ο φόβος με μιας φεύγει και είναι σε σημείο που ούτε τον βλέπεις ούτε σε βλέπει ...

Είναι αυτός ο έρωτας που έχεις με τον κόσμο γύρω σου , με το πιο ψηλό βουνό , με το πιο όμορφο λουλούδι ακόμα και έναν γερό βράχο τον αγαπάς σαν κάτι πολύ δικό σου... Ναι , όσο περίεργο και αν φαίνεται αγάπησα την κάθε μικρή λεπτομέρεια της φύσης , τα πιο όμορφα αστέρια τ' ουρανού και κατάλαβα την ψυχή που έχουν όλ' αυτά γύρω μου.

Είναι τόσο γλυκό να αγαπάς και να σ'αγαπούν , να κοιτάς στα μάτια και αντικριστά και να σου απαντούν με υπέροχες λέξεις πλασμένες από την ψυχή , λέξεις που δεν εκφράζονται με άλλο τρόπο εκτός από τα μάτια μας.

Και τώρα καθισμένη στην αυλή , συνοδευόμενη από τον καθημερινό βραδινό μου χυμό , κοιτάζω και χάνομαι στα αγαπημένα μου χρώματα της θάλασσας , το πορτοκαλί κάνει τρελούς συνδυασμούς με το κίτρινο και το κόκκινο , μια βαρκούλα αχνοφαίνεται λίγο πιο πέρα σταματημένη με κάποιον κύριο που φοράει ένα μαύρο καπέλο και μαύρα γυαλιά , να θωρεί και εκείνος όλο αυτό το μεγαλείο του μικρού παραδεισένιου νησιού μας.

Πλέον έχει βραδιάσει για τα καλά , κανείς δεν ξεχωρίζει κανέναν , αν και όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους πρέπει να έχουν ο ένας με τον άλλον απόσταση αναπνοής για να αναγνωριστούν.

Ομολογώ πως τους ζήλεψα γι' αυτό και εγώ ετοιμάστηκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα και πριν περάσουν πέντε δευτερόλεπτα είχα εξαφανιστεί σαν άνεμος από το σπίτι.

Κατέβηκα , που αλλού ; προς την θάλασσα και κάθισα να χαζέψω και εγώ την Αυγουσιτιάτικη πανσέληνο , που πάντα περίμενα πως και πως κάθε χρόνο , ένιωθα το κύμα της ακροθαλασσιάς στην αγκαλιά μου και όλα τ' αστέρια του ουρανού σαν να 'τανε δικά μου και μόνο. Είχα για κάποιες ώρες τον κόσμο όλο αγκαλιά.

Ήταν ένα αίσθημα που γεννιόταν μόνο εκεί , στο νησί μου , στο στολίδι της Ελλάδας μας , το Μεγανήσι.

Ένα νησί μαγεμένο , λατρεμένο , ονειρεμένο ... Δεν μπορώ να βρω την καταλληλότερη λέξη για να το χαρακτηρίσει , διότι απλά όταν πάω να μιλήσω για το Μεγανήσι αρχίζουν τα λόγια να μπλέκονται μεταξύ τους και οι προτάσεις να χάνονται.

Εδώ θυμάμαι περασμένα παιδικά μου καλοκαίρια γεμάτα γέλια , παιχνίδια και σκανταλιές.

Χειμώνες που με το κρύο αν και τσουχτερό ένιωθα να με αναζωογονεί και το διασκεδάζα , όχι τόσο επειδή μου άρεσε αλλά επειδή το ζούσα στον δικό μου μικρό παράδεισο.

Δεν θυμάμαι να κατάλαβε πότε κανένας την αγάπη μου για το νησί αυτό , δεν τους αδικώ όμως διότι ούτε εγώ την έχω ακόμα καταλάβει , δεν μπορώ να εξηγήσω τον τρόπο που μεταμορφώνω τον ήλιο σε σελήνη όταν βρίσκομαι εκεί , δεν μπορώ να διανοηθώ την γαλήνη που μου έβγαζε πάντα η όψη της κρυστάλλινης θάλασσας και την μαγεία του καταγάλανου ουρανού.

Αλλά νομίζω αξίζει να κάνουμε ένα μικρό πισωγύρισμα στην ερώτηση που ξεκίνησε το ταξίδι του νησιού μας στον χρόνο << «Ποιος είσαι κι από που; Που βρίσκονται ο τόπος κι οι γονείς σου;» , για τους τότε πολυταξιδεμένους Μεγανησιώτες και κατά βάθος ερωτευμένους με το νησί τους , την διαφορά κάνουν τα λόγια του Γερό Δήμου , κύριος σαν αποτύπωμα της συλλογικής ψυχής τους : << **Ήτον το σπίτι μας στο Μεγανήσι ... Ωραίο νησί , σαν να 'ναι στην παράδεισο>>**

Δεν έχω άλλα να πω , τα λόγια περιττά ...

Κάτση Κλεοπάτρα